

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĪ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

SESTDIEN,
1987.
5.
DECEMBRIS
№ 32

Cena 2 kap.

Jubilejas svinībās

27. novembrī siera rūpnīcas kolektīvs sapulcējās rajona kultūras nama lielajā zālē, lai atskatītos uz sava uzņēmuma pastāvēšanas 15 gadiem. Pēc tradīcijas svinību saimnieki un viņu viesi sēdās pie kafijas un smalkmaizīšu galdiem.

Klātesošos sveica un piemiņas adresi kolektīvam pasniedza agrofirmas ģenerāldirektors Romualds Kavinskis, sava uzņēmuma darba pirmindniekus un visus citus kolektīva locekļus uzrunāja ģenerāldirektora pirmais vietnieks Pēteris Zukulis. Svinīgos apstākļos tika

atvērta rūpnīcas Goda grāmatas pirmā lappuse un tajā ierakstīts tās veidotāja un vadītāja P. Zukuļa vārds.

Sarīkojuma vadītāja Valērija Tropa sveica pirmo siera vārītāju Z. Gulbinsku un citus darba veterānus, viņiem savu programmu veltīja agrofirmas kultūras nama vokāli instrumentālais ansamblis, aktieris Harijs Liepiņš, kurš bija ieradies viesizrādē.

Rūpnīcas labākie ļaudis saņēma prēmijas.

Tatjana GROMOVA

Tāli un dārgi ciemiņi

Mūsu republikā lieli svētki — rīt Kirovas apgabala kultūras dienas. Tās aizsākās 30. novembrī un rīt izskan pēdējie akordi. Aizvakar 'olkloras ansamblis «Gorenka» viesos arī mūsu rajonā, sniedza koncertus Līvānu stikla fabrikas klubā un rajona kultūras namā — visur tika uzņemti ar sajūsmu, visus klausītājus iepriecināja skanīgās dziedātāju balsis. Preiļu kultūras namā ciemiņiem programmu kuplīnāt palīdzēja arī siera rūpnīcas etnogrā-

fiskais kolektīvs. Satikās divas senas gara mantu bagātības. Lai arī dziesmas skanēja dažādās valodās, taču vēlreiz pierādīja, ka mūsu tautām daudz kopīga.

Latvijas un Kirovas apgabala cilvēku draudzības saišu stiprumu pārbaudīja Lielais Tēvijas karš, tagadējās tikšanās apliecina, ka tā vēl vairāk spēcīnājusies.

Juris KAUSA

Par veiksmi ražas novākšanā

agrofirmas kolhozam «Krasnij Oktjabrj» pasniegts rajona agrorūpnieciskās apvienības un agrorūpnieciskā kompleksa darbinieku arodbiedrības rajona komitejas Goda raksts. Saimniecība ieguvusi 1 vietu rajona

kolhozu un sovhozu sociālistiskajā sacensībā par 1987. gada ražas labāko novākšanu.

Z. NIKITINA

IZVIRZĪŠANA

Par agrofirmas komjaunatnes komitejas sekretāres pienākumu izpildītāju uz laiku ievēlēja siera rūpnīcas laborante, komitejas locekle NATĀLIJA LAPOŠKO.

Viņa dzimusi 1964. gadā, ar vidējo speciālo izglītību, siera rūpnīcā strādā no 1982. gada.

Vienkārši un parocīgi

Grūti iedomāties tādu ražošanas objektu, kur varētu iztikt bez ūdens. Pie visām lopkopības fermām pacelas ūdenstorni, tilpnes tajos allaž ir uzpildītas — par to gādā nenogurdināmie darbarūki dziļi pazemē. Tā jau tos arī sauc — par dziļumsūkņiem. Kad tvertne līdz malām, sūkns atslēdzas un iesāk darboties, kad atkal jāuzpilda. Kā kura katra lieta darba procesā var sabojāties, tā arī sūkns. Un tad notiek ārkārtējs gadījums — tvertne ir tukša, lopi paliek nedzēruši, apstājas daudzi ražošanas procesi, kur līdzdarbojies ūdens.

Tādos gadījumos jārikojas ļoti operatīvi, steidzami jānomaina sūkns vai elektromotors, vai arī, ja iespējams, jāizremontē. Bet kā tiem piekļūt vairāku metru dziļumā? Jāizsauc autoceltnis. Atkal aizrit dārgās minūtes, rodas zaudējumi, nervozēšana, gaidot un meklējot celtni. Brīžiem tā atrašana un nogādāšana avārijas vietā vairāk paņem laika, nekā kļūmes novēršana.

Vai uz to visu ar mierīgu prātu var noraudzīties cilvēks, kurš izdomājis un ieviesis ražošanā vairākus racionalizācijas izgudrojumus, lai uzlabotu mašīnas darbu, padarītu to drošāku ekspluatācijā, vai vispār mehānizējis kādu iecirkni, kur agrāk darbs bija tikai rokām? Saprotams, ka nē. Tāpat izdarīja arī Akims Maslobojevs.

Viņam ir svarīgi izgudrojumi un racionalizācijas priekšlikumi, tie ieviesti ražošanā, devuši ievērojamu ekonomisko efektu. Viņš nolēma ķerties arī pie šī uzdevuma atrisināšanas.

Racionalizatora priekšlikums ir ļoti vienkāršs: uz rāmja nostiprināts elektrodzinējs, kam piejūgts trumulis, uz kura uzlīta trose, tās galā pierīkoti āķi.

Viņš strādā ar pārvietojamo mehānisko darbnīcu, starp daudziem darbiem, ko jāveic, gadās arī artēzisko aku dziļumsūkņu remonts. Racionalizators izgatavojis palīgierīci, kas vienmēr ir paša rīcībā. Tās gabarīti mazi, tāpat var pārvadāt gan ar to pašu «letučku», ar kuru brauc, gan ar jebkuru citu kravas automašīnu.

— Ierīce jau vairākas reizes pārbaudīta praksē, — viņš turpina. — Strādā godam, pāiet daži desmiti minūšu, kad sūkns jau ir uzcelts un noteikts bojājums. Viss pārējais atkarīgs no tā, cik nopietns ir šis bojājums, vai mums ir vajadzīgās rezerves daļas, vai arī cits sūkns nomaināms.

Juris KAUSA

ATTĒLĀ: racionalizators A. Maslobojevs.

Lai arī nākamgad aug labi līni

Kolhoza «Krasnij Oktjabrj» graudu un sēkļu noliktavās, kaltēs iestājušās ziemas darbu dienas. Svarīgākais no tiem ir sēkļu gatavošana nākamajai sējai. Līdz iziešanai tīrumos jāpanāk, lai visas kultūras tiktu pārbaudītas laboratorijā, atbilstu visaugstākajai kondīcijai un kvalitātei. Labības šogad ievākts pa 48,3 centneriem no hektāra, tāpat padevušas arī linsēklas.

atrodas īpašā rotējošā tvertnē un biežā slānī, ko karstais gaiss caurstrāvo gan no apakšas, gan no sāniem. Tvertne lēnām rotē un gaisa plūsmas ceļā nostājas cits sektors, tālāk — nākošais. Un tā riņķi pēc riņķa. Augšā virs kaltes, pieņemamā bunkura un kulmašīnas uzstādīta operatora kabīne ar vadības pulci.

Izžuvošo mašīnu operators novada

mam, arī šai kaltei darba procesā atgādājās kļūmes (bija jāpasteidz montāža un palaišana, lai varētu iedarbināt reizi ar līnu novākšanu), bet tās operatīvi tika novērstas, darbs atjaunots. Kļūmes ir norūdījušas virus, devušas viņiem labu pieredzi, tā ka nākamajā sezonā visam jānorit pēc plāna.

Darba ražīgums te ievērojami lie-

attiecas uz pastāvīgo darbinieku pieredzi, tad tā nāks ar laiku. Galvenais, ka ir gribēšana strādāt. Kā pensionāram Georgijam Leonovam, kuram 62 gadi, kurš kolhozā strādā no dibināšanas, jau arī krietnu gadu desmitu pie līnu produkcijas apstrādes.

Sobrīd sēklas jau iztīrītas un iesūtītas laboratorijā, tie, kuri veica šo darbu, gaida, kādi būs rezultāti. Krā-

LAIKUS SAGATAVOTIES PAVASARIM

šogad pirmo reizi līnu jucekņa zāvēšanā tika pielietota karuseļtīpa kalte. Tā ir daudz kompaktāka, aizņem ievērojami mazāk vietas par to, kur jucekņi zāvēja plānā kārtā uz grīdas, kur uzkārsēto gaisu masai pievadīja caur redelēm. Tāpat ar uzkārsētu gaisu strādā arī šī kalte, foties jucekņis te

uz kulmašīnu, bet no turienes — uz sēkļu tīrīšanas agregātu. Ražas dienās, kad bija liels sastrēgums, daļu sēkļu sabēra maisos, to tīrīšanu pabeidz tagad. Visas šīs sistēmas ļoti pārskatāmas no kabīnes, operators tās var kontrolēt.

Kā jau daždien jaunam ieviesu-

lāks, nekā parastajās kaltēs, jo nav jāraizējas par jucekņa izklāšanu, nolīdzināšanu un savākšanu, iekrašanu kulmašīnā — tas viss mehānizēts. Diennaktī var izžāvēt līdz divām kaltes tilpnēm. Visu šo darbu veiktānāi nav jāizmanto daudzu cilvēku darbs, kā tas bija agrāk. Bet kas

jumi atbērti, pārpalikumi novirzīti saimnieciskai izmantošanai, tajā skaitā arī eļļas iegūšanai.

ATTĒLĀ: linsēkļu tīrītāji Georgijs Leonovs, kurš šeit strādā pastāvīgi, šķīrotājs Juris Nikitins un kaltes operators Stāpislavs Valters.

Vecākais padomju laikraksts Latgalē

Tiklīdz vēsts par Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas uzvaru Petrogradā sasniedza Daugavpili, Piektais armijas padomju izpildkomiteja izveidoja savu kara revolucionāro komiteju, kura uzņēmās kontroli par pilsētas iestādēm un karaspēka daļām, tādejādi nodrošinot varas pāriešanu padomju rokās. Un 1917. gada 24. novembrī sāka izdot savu laikrakstu «Kļič» («Sauciens»). Daži tā numuri, iespējami vecajā slāvu ortogrāfijā, glabājas Maskavā Ļeņina bibliotēkā.

Avīze iznāca līdz 1918. gada februārim, kad pilsētu okupēja vācieši. 1919. gadā LKP Dvinskas organizācija, armijas kara padome un apriņķa izpildkomiteja sāka izdot laikrakstu ar nosaukumu «Krasnoje Znamja», kura mūžs bija tikai viens gads.

Pilsētā dažādos gados un dažādos apstākļos iznākušas avīzes «Bolševik», «Za Našu Borjbu», «Sarkanais Strēlnieks», «Taisneība», «Naša Bednota», «Na Borjbu», «Putj Borjbi», «Latgalskaja Pravda», «Latgalīšu Ceīnia», kuras tika slēgtas un atkal atjaunotas, bet tās lastija ne tikai vienā pašā Daugavpilī — visā Latgalē bija gaidītas, jo pauda patiesību par tautas dzīvi, atmaskoja okupācijas režīmu, buržuāziskās valdības tautai naidīgo politiku.

Kā partijas pilsētas legālais orgāns 1940.—1941. gadā iznāca «Latgalskaja Pravda». Agrākais nosaukums — «Krasnoje Znamja» tika atjaunots 1952. gadā.

Vecākais mūsu novadā partijas un padomju orgāns svinīgi atzīmēja savu 70 gadu jubileju. Pirms tam žurnālisti bija sarīkojuši preses konferenci, lai dzirdētu lasītāju domas. Tagad «Krasnoje Znamja» iznāk četras reizes nedēļā — otrdienās, trešdienās, piektdienās un sestdienās, tās kopīgā tirāža ir 35,5 tūkstoši eksemplāru. Rajona dzīvi atspoguļo otrs laikraksts — «Avangards».

SAIMNIECISKAIS APRĒKINS KOLEKTĪVAJĀ SAIMNIECĪBĀ

Mums bieži jautā: kā kolektīvs pastāvīgi gūst panākumus augkopībā un lopkopībā? Viennozīmīgi uz to atbildēt nav iespējams, jo ir daudz faktoru, kuri sekmē panākumus.

Agrofirma kolhozā ieviesta zinātniski nopamatošana saimniecības vadīšanas sistēma. Viena no tās svarīgajām sastāvdaļām ir darba apmaksa pēc saimnieciskā aprēķina un kolektīvā darbuzņēmuma principiem. Tas atbilst pārkatrošanās prasībām, vadošos darbiniekus un pašus darba veicējus mudina dziļāk un pamatīgāk iepazīt ekonomikas jautājumus, katru cilvēku pietuvina ražošanas vadīšanai.

Tagad mūsu agrofirma saimniecībā saimnieciskā aprēķina ražojošie iecirkņi darbojas augkopībā, bet lopkopībā tie ir piena lopu lielfermās un cūkkopības kompleksā.

Gada sākumā darba kolektīvu sanāksmēs tika izteiktas kritiskas piezīmes, ka ekonomisko rādītāju pieaugumu jūtami bremzē sīkās organizatoriskās vienības augkopībā, kas bieži vien nerēķinās ar kolhozieku pieaugošajām morālajām un materiālajām vajadzībām. Atklājās arī kāda cita svarīga detaļa, kuras dēļ neizdodas panākt tādus tempus, kādi vajadzīgi augkopības produkcijas ražošanas palielināšanā. Sīko laukkopības struktūrālo vienību vadītāji bieži vien, lai nodrošinātos ar rezervi, pasūtīja vairāk tehnikas, nekā bija nepieciešams tā vai cita darba veikšanai. Neskatoties arī uz to, ka nereti nebija pat iespēju šīs tehnikas efektīvai izmantošanai.

Agrāk tas maz uztrauca laukkopējus, bet tagad, pārkatrošanās apstākļos un saimnieciskā aprēķina ieviešanas gaitā, viņi saprata, kur ir kļūdas, jo pārlietu liela energopiesātinātība, tā sakot, «sit pa kabatu» viņiem pašiem. Tāpēc tad arī tajā sanāksmē nerada iebildumiem lēmums par mehanizatoru un laukkopju darba spēju racionālu integrāciju, šim nolūkam izveidojot divus spēcīgus ražošanas iecirkņus, piešķirot tiem plašas tiesības.

Pārvaldes štati samazinājās par sešām vienībām, bet lauku darbu tempi un kvalitāte tajā pašā laikā pieauga, samazinājās to pašizmaksas. Tamdēļ, neskatoties uz ārkārtīgi

nelabvēlīgiem dabas apstākļiem, kolhozā no viena sējumu hektāra šoruden ievāktis pa 48,3 centneriem graudu, par 12,3 centneriem vairāk, salīdzinot ar iepriekšējo gadu. Kartupeļu ražība bija 261, bet lopbarības saknaugu — 608 centneri no hektāra. Labi, kā vēl nekad agrāk, padēvēs lini, no viena hektāra ievāktis pa 7,9 centneriem šķiedras. Protams, te sava loma intensīvajām tehnoloģijām, ko pielietojam laukkopībā, bet arī darba organizēšana pa jaunam deva daudz.

Mūsu kolhozā neieviesās ieteikumi no augšas par avansēšanu pēc laikdarba sistēmas. Darba patēriņa apjoma kontrolei saimniecībā pielietojam normu. Pie reizes jāpiebilst, ka tā palīdz precīzāk noteikt arī katra strādājošā līdzdalības koeficientu.

Lopkopībā pielietojam gabaldarba apmaksas sistēmu, kur stingri jāvadās no darbuzņēmuma kolektīvu līgumsaistībām un kur nedrīkst pieļaut nolīdzināšanu darba algu sadalē. Galvenais te ir darba kvalitāte un apjoms, ko katrs kolektīva loceklis ieguldījis kopīgo rezultātu sasniegšanai. Tāda organizācija darbuzņēmējiem kolektīviem dod iespēju nemitīgi palielināt pārtikas produktu ražošanu. Šī gada desmit mēnešos saimniecībā ražotas 7316 tonnas piena un 1665 tonnas gaļas, kas attiecīgi par 260 un 103 tonnām vairāk, nekā šajā pašā laikā iepriekšējā gadā. Piens izslaukums no govīm šajā laikā palielinājies par 171 kilogramu, no govīm iegūti 4813 kilogrami. Līdz ar to mums radusies stingra pārliecība, ka līdz gadā beigām vidēji izslaukumi pieaugs līdz 5500 kilogramiem piena no govīm.

Visu ražošanas apakšnodalju pārvešana uz pilntīgu saimniecisko aprēķinu ir nopietns un sarežģīts darbs, tas jāveic daudzās plāksnēs. Lai iznākums būtu veiksmīgāks, cenšamies pieaicināt visus ražošanas iecirkņus, lopkopības lielfermu un arī citu ražojošo apakšvienību speciālistus.

Anatolijs SABANSKIS, agrofirma «Krasnij Oktjabrj» plānu un ekonomiskās nodaļas priekšnieks («Leņina Krogss»)

Pašiem uzturēt sevi

NO IESPAIDIEM

MASKAVĀ

Nesen, novembra nogalē, PSRS TSSI notika agrorūpnieciskā kompleksa rūpniecības un lauksaimniecības uzņēmumu galveno grāmatvežu sanāksme par tēmu «Grāmatvedības uzskaites pilnveidošana agrorūpnieciskajā kompleksā». Piedalījās 35 cilvēki no tiem 30 ar īpašām ceļazīmēm Darbs ritēja Agrorūpnieciskā kompleksa ekonomikas un organizācijas paviljonā.

Priekšlasījumus par grāmatvedības darba uzlabošanu, kā arī par savu pieredzi nolatīja Grāmatvedības uzskaites kontroles pārvaldes priekšnieka vietnieks Fjodors Vasjkins, grāmatvedības uzskaites metodoloģijas mehanizācijas un automatizācijas nodaļas vadošā speciāliste Ļubova Baraņuka, lauksaimniecības tehniskās apkalpošanas ražošanas apakšvienības galvenā grāmatvede Joanna Keskkjūla, Baku gaļas kombināta galvenā grāmatveža vietnieks Nasibs Elmobovs, Rosvjanu cietes un sīrupa ražošanas apvienības galvenā grāmatveža Valentīna Vojska, Lietuvas PSR Taurāgas gaļas kombināta galvenā grāmatvedis Pāvils Zostauts, Cerkasu piena rūpnīcas galvenā grāmatvede Anna Pelepenko un citi.

Apspriedē tika uzsvērts, ka Baltijas republikās ir augsts uzskaites mehanizācijas līmenis, atsevišķās saimniecībās jau izmanto ESM un citu tehniku. Izskanēja doma, ka jāizlabo pirmdokumentu sistēma, jāpilnveido darbs ar tiem.

Mēs uzzinājām dažas prognozes par finansu stāvokli valstī šajā gadā. Ar peļņu strādājušas Lietuva, Latvija un Igaunija, labi rezultāti ir Baltkrievijā. Bet vairākās republikās stāvoklis nopietns, saimnieciskais gads noslēdzas ar zaudējumiem, rūpniecības uzņēmumi iegūs par 200 miljoniem mazāku peļņu, nekā plānots, tirdzniecībā sagaidāmi 33 miljoni rubļu zaudējumu, veiksmīgi strādājušas sagādes organizācijas un apkalpojošā sfēra, kur uzdevumi pārsniegti.

Pieaugušas soda naudas summas, palielinās debitoru parādi.

Daudz uzmanības tika veltīts problēmām, kas saistās ar pāreju no 1988. gada 1. janvāra uz pašfinansēšanas un pašapmaksāšanas. Tas tiek ieviests visās trijās Baltijas republikās, Baltkrievijā un 14 citu republiku apgabalos. Tādā, lielākā daļa vēl strādās pa vecam. Eksperimenta veidā pašfinansēšana un pašapmaksāšana tiek ieviesta laukkopības un lopkopības nozarēs.

Sanāksmes dalībnieki saņēma vērtīgus norādījumus par uzskaites uzlabošanu, pasākumiem sociālistiskā īpašuma saglabāšanas nodrošināšanai. Liela nozīme bija arī tam, ko mēs gūvām, iepazīstoties ar kolēģiem no citām republikām, citiem valsts reģioniem, neoficiālās pārrunas apspriežot praktiskas darba lietas. Interesanti bija salīdzināt savu darbu ar to, ko izdarījuši citi, pamācīties no viņiem. Mums bija iespēja iepazīties arī ar valsts galvaspilsētas uzņēmumu ekonomisko, sociālo, sadzīves un kultūras uzdevumu risinājumu.

Izmantojot izdevību, katrs no mums centās vairāk iepazīt Maskavas dzīves pulsa ritmu, patbūt ievērojamākajās vietās.

Tekla DJUBIŅA, agrofirma galvenā grāmatvede

Cieti ražo hidrociklonu līnija

Esam pieraduši pie pamatīgi būvētām mašīnām un garu garajām tehnoloģiskajām līnijām, kur kartupeļi tiek mazgāti un tīrīti, kamēr no tiem iegūst un izžvē cieti. Tāda līnija darbojas arī mūsu rūpnīcā. Taču modernizētajā ražošanā visi procesi norit savādāk, slēgtās tvertnēs. Jaunās iekārtas aizņem ļoti maz vietas.

Cuvašijas APSR Jalčinas kartupeļu cietas rūpnīcā 1986. gadā izmantoja hidrociklonu iekārtu GU-500 (ir arī mazāk jaudīgas — 200 tonnu kartupeļu pārstrādei diennaktī), kas deva iespēju ieviest bezatlikumu tehnoloģiju.

Kartupeļu produktu zinātniskajā un ražošanas apvienībā līdzstrādnieku grupa — tehnisko zinātnu kandidāti V. Romanenko, J. Holmjanskis, inženieris L. Leibermans tehnisko zinātnu doktora N. Guļuka vadībā izveidojusi principiāli jaunu tehnoloģiju cietes ieguvei no kartupeļiem. Jalčinas rūpnīcā pārbaudītā hidrociklonu iekārtā GU-500 ieteikta ieviešanai visās rekonstruējamajās kartupeļu pārstrādes rūpnīcās. Tāda būs arī Preiļos, paredzams, ka vismaz nākamā gada otrajā pusē, tas ir, pirms kartupeļu sagādes sezonas sākuma, to jau varēs izmēģināt.

Tehnoloģijas pamats ir hidro-

NO PIEREDZES

ciklonu iekārta. Principiālā shēma ir šāda: sasmalcināti kartupeļi putriņas veidā hidrociklonos tiek apstrādāti vairākās pakāpēs. Smagākā frakcija no šīs putriņas — ciete tiek izvadīta ar sabiezējumiem no ciklonu apakšējās daļas, bet vieglākā — izspiedas un bumbuļu sadzirdinātā sula — pa augšējo daļu. Šajā iekārtā ievada arī mazgāšanai paredzēto ūdeni. Pēc divpadsmit līdz četrpadsmit atkārtotām operācijām tiek iegūta tīra, izmazgāta ciete un izspiedas kopā ar sulu, kas daļēji atšķaidīta ar ūdeni.

Iekārtas GU-500, kas paredzētas 500 tonnu kartupeļu pārstrādāšanai diennaktī, izgatavo kartupeļu produktu zinātniskās un ražošanas apvienības Koreņevas izmēģinājumu eksperimentālajā rūpnīcā. Un kā vienā no pirmajiem šī iekārta tika apgūta Jalčinas rūpnīcā.

Kad ievieša šo iekārtu, atbrīvojās vairākas mašīnas, ko izmantoja agrāk — centrifūgas, loka un centrēšanas sieti, sūkņi. Rūpnīcas jauda bez ievērojamiem kapitālajiem ieguldījumiem palielinājās vairāk nekā divas reizes, bet vajadzīgās ražošanas platības samazinājās gandrīz piecas reizes. Ja agrāk tonnas

kartupeļu pārstrādāšanai vajadzēja patērēt astoņus līdz desmit kubikmetrus ūdens, tad ar jaunās tehnoloģijas ieviešanu patēriņš samazinājās līdz 0,3—0,5 kubikmetriem. Pilnībā novērsta augsnes piesārņošana ar izmantoto ūdeni, izspiedu un bumbuļu sulas koncentrācijā ir 5—7 procenti sausvielu un šis maisījums ir teicama lopbarība.

Vienas pašas iekārtas GU-500 ieviešanas ekonomiskais efekts ir vairāk par diviem simtiem tūkstošu rubļu gadā.

1986. gadā Jalčinas cietes rūpnīcā izejvielu pārstrādi beidza ievērojami ātrāk nekā citos gados. Zāvētavas jaudu te vienlaicīgi nepalielināja, tādēļ daļu mitrās cietes kādu laiku bija jāuzglabā papildus sagatavotā tvertnē un izžvēja pēc sezonas noslēguma.

Sakarā ar to, ka tika saīsināta kartupeļu pārstrādes sezona, kā arī samazināti izejvielu zudumi uzglabāšanas laikā, papildus iegūts vairāk par tūkstošiem tonnu cietes. Samazinājās apkalpojošā personāla štati.

Jaunās tehnikas un tehnoloģijas ieviešanā kartupeļu cietes ražošanā Jalčinas rūpnīcā daudz darba iegul-

dīja tās direktors I. Teplovs, galvenais inženieris N. Sahovs, A. Orlovš, atslēdznieki N. Vasiljevs, V. Molkovs, A. Isakovs un citi.

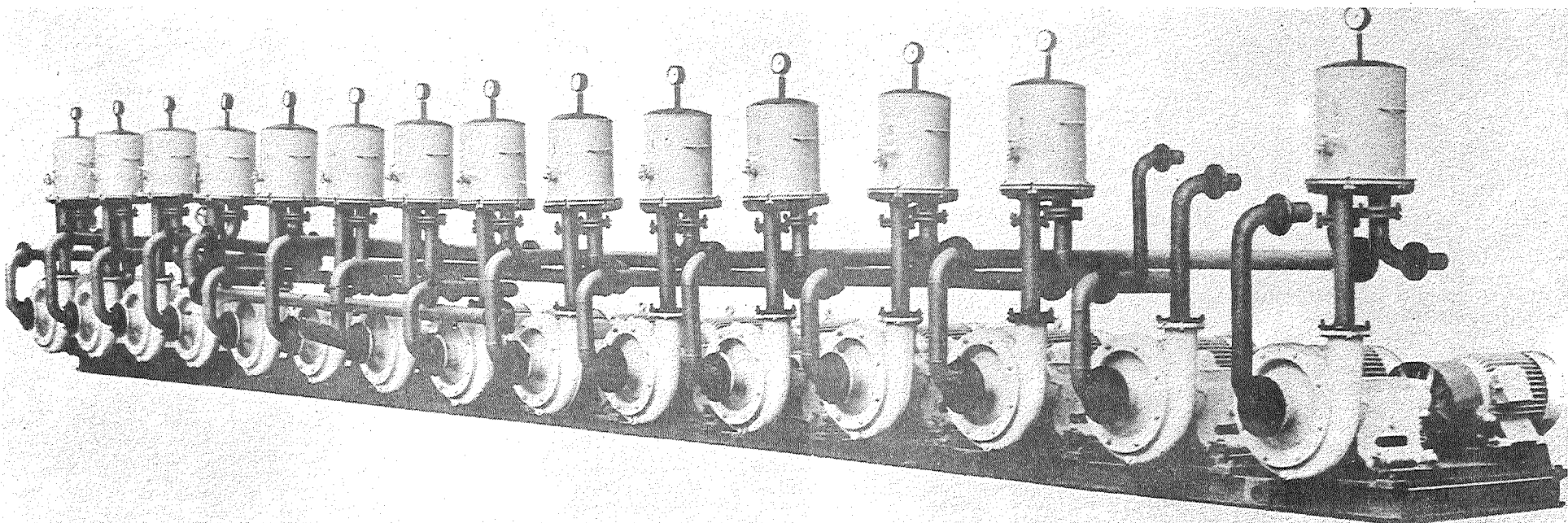
Kartupeļu produktu ražošanas ZTA izstrādāta arī cita — mazāka hidrociklonu iekārta — GU-200, kuras jauda ir divi simti tonnu cietes diennaktī — to pašlaik izmēģina mūsu republikas Alojās spirta un cietes rūpnīcā.

Tsumā apkoposim jaunās iekārtas tehniski ekonomiskos parametrus, salīdzinot ar vecajām: par 50 procentiem samazinās ūdens patēriņš, izslēgta notekūdeņu piesārņošana, 2,5 reizes samazinās elektroenerģijas patēriņš, apkalpojošā personāla skaits — četras reizes. Tādas iekārtas vērtība atkarībā no jaudas ir 35—40 tūkstoši rubļu.

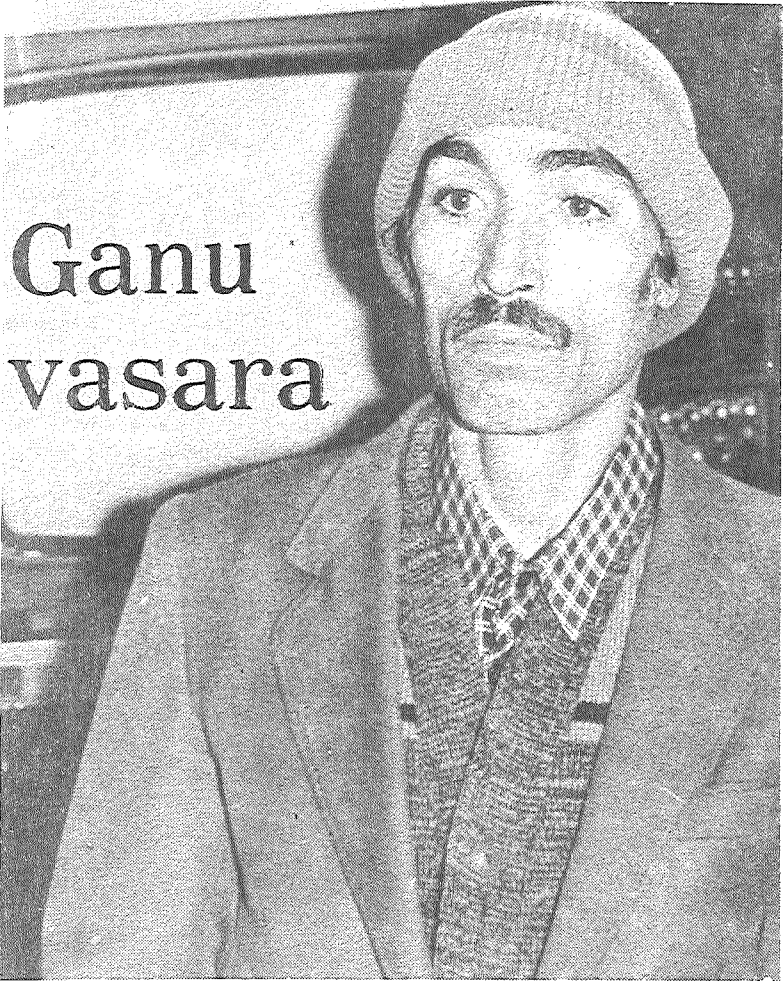
Hidrociklonu iekārtas izgatavo kartupeļu produktu zinātniskās un ražošanas apvienības eksperimentālā rūpnīcā Koreņevā. Tiek plānots, ka ar to izgatavošanu nodarbosies arī PSRS Valsts agrorūpnieciskās komitejas mašīnbūves uzņēmumi.

Atēlā: tāda izskatās hidrociklonu iekārta, ko izgatavoja grupa speciālistu kartupeļu produktu zinātniskajā un ražošanas apvienībā un kas darbojas Cuvašijas APSR Jalčinas cietes rūpnīcā.

ZTI centrs

Ganu vasara

Tā jau aiz kalniem, lai arī vēl ziemas nav, lai arī vēl rudens cīnās ar savas palikšanas pāldzināšanu. Ļopi jau izmitināti fermās, apraduši ar to, ka neredz zaļo zāli. Un nu ir laiks saskatīt un sarēķināt, cik un ko kurš izdarījis.

Kolhoza lopu liktenis vasaras mēnešos bija nodots 55 ganu rokās. Kā tad viņiem ir gājis? Jāsaka, dažādi. Lai arī kopā ņemot sezona aizvādīta sekmīgi, piena iegūts vairāk, cēlusies arī citu dzīvnieku grupu produktivitāte, tomēr ne visi gani ir bijuši, kā mēdz sacīt, savu uzdevumu augstumos.

Vairāki pieļāvuši darba kavējumus — Staņislavs Stupāns, Dmitrijs Zurovs, Viālijs Eiduks, Mihails Firsovs.

Arī Alberts Grandāns un Georgijs Gusevs, vēl daži, vairāki saņēmuši disciplinārus sodus, viņiem uzlikta dažādas soda naudas (Pjotrs Sidorovs, Džuma Mamedovs, Jānis Andrijevskis, Nikolajs Pakulevs, Pjotrs Golubevs, Francis Godļevskis), viens bijis arī arestēts uz 15 dienāktīm par sīko huligānismu — Georgijs Zlotars. Tas viss ir gaužām nepatīkami, tomēr mēs šodien vairāk parunāsim par to labo, kas bija raksturīgs ganību sezonai.

Daba kā visus, tā arī ganus nelutināja, tiem traucēja biežais lietus, aukstie vēji. Bet viņi darīja savu darbu un nekumēja.

Daudz centības ieguldījuši Jānis un Monika Mūrnieki, Augusts Upmalis, Jevdokija Jevdokimova, Viktors Blūz-

ma, Jānis Lepers, Georgijs Kitovs un citi.

Par zināmu tradīciju kļuvis tas, ka par ganiem uzņemas iebraucēji no Azerbaidžānas un citām brālīgajām republikām, viņiem iepatikusies mūsu saimniecība un darbs tajā, apmetušies uz pastāvīgu dzīvi. Arī tie, kuri strādāja tikai pa vasaras sezonu, godīgi veikuši pienākumus, nav saņēmuši piezīmi ne no slaucējam, ne speciālistiem un vadītājiem. Par viņiem runā gan kā par prasmīgiem, gan izdarīgiem. Tālab jau arī panākumi nepaliek maļā.

Labas atsauksmes ir par Sumbules Mamedovas, Habibas un Nihtulas Ali-guseinovu, Seidoli Mamedova, Magamedoli Mamedova, Kuliges un Fhradina Mustafajevu, Kamilas un Babe-ka Mamedovu, Natālijas Nizdorovinas un citu apzinīgo darbu.

No gana pienākumiem nebija nobijušies arī daudzi skolu audzēkņi, kolhoza darbinieku atvases. Piemēram, Kaspars Norkārklijs, kurš ganīja lopus Petrovsku fermā. Un kā lai šodien nepiemin tos mazos, kuri cēlās rītos un gāja uz Aizupiešu cūkkopības kompleksu, lai stātos pie saviem cūkganiņu pienākumiem — Svetu Kaverinu, Aņu Gurkinu, Ivetu Belosovu un stiprā vīriešu dzimuma pārstāvi Sašu Soboļevu. Laikam gan tieši par viņiem (un arī citiem tādiem lielo palīgiem) sacerēta tautasdziesma:

«Pieci gadi ganos gāju,
Pelnīji pieci kažociņi.
Jāņu nakti līgot gāju,
Visi pieci mugurā.
Rej sunīši ņigu pagu,
Grab kažoki briku brakū».

Vasara aizskanējusi, arī ar dziesmām, jo kas tas par ganu, kurš nevar savu balsi «aizlocīt pār bērzu galoņiem». Tās darbīgās dienas katram novērtētas pēc nopelniem. Skaidrs, ka čaklākie govju un telšu ganītāji saņēma labu algu. Tagad apkopotā daļi arī par 20 procentu piemaksām. Apzinīgākajiem ir čaklākajiem šīs piemaksas ir visai iespaidīgākas — līdz četriem un vairāk simtiem rubļu. Lielas izpeltniņš tieši, tie gani, kurus mēs minējām kā labākos, tāpat arī citi. Apzinīgs darbs vairo ienākumus.

ATELĀ: Riebiņu fermas gans Fhradins Mustafajevs. Viņa ģimene nolēmusi palikt dzīvot agrofirmā, strādāt kolhozā, iestājusies rindā un drīz saņems labu dzīvokli.

A. RANCĀNS

Rajona agrorūpnieciskās apvienības padome, ko vada Kirova kolhoza priekšsēdētājs Bronislavs Laizāns, izskatījis svarīgu jautājumu — par organiskā mēslojuma ražošanas un iestrādes uzlabošanu. Sēdē apspriests vadošās inženieres agroķīmikas Vilhelmīnes Petrovas ziņojums par stāvokli šajā jomā. Pēdējos gados vērojama tendence uz organiskā mēslojuma iestrādes palielināšanu rajona saimniecībās, taču tā ir neliela un tālab strauji pasliktinājies augsnes humusa saturs, kas negatīvi ietekmē auglību, tāpat arī minerālmēslu izmantojamību, samazina lauku kultūru ražas.

Saimniecībām ir jāpanāk, lai kompostkūdras ieguvu saviem spēkiem varētu kāpināt katru gadu, lai sekmīgi izpildītu plānus. Apauga uz tām platībām, kas iekļautas kūdras purvu apgūšanai, jānovāc šīs ziemas laikā, tad tajos 21. PMK, ko vada Jānis Romāns, pēc jau minēto saimniecību pieteikumiem novāks celmus un izdarīs nosusināšanu ar valējo grāvju sistēmām. Nākamajā, 1988. gadā paredzēts pie Sūsta ezera ierīkot sapropeļa nosēdītājus.

Kad purvi šajās piecās rajona saimniecībās — M. Gorkija un Ļeņina kolhozos, «Dubnā» un «Sarkanajā ausmā», Rušonas sovhozā — būs sagra-

Lauki gaida organiku

Neapmierinoši organizēta kūtsmēsli ražošana, tiek pielautas novirzes no kompostēšanas tehnoloģiskajām prasībām. Kompostkūdras ieguves plānus neizpilda ne pašas saimniecības, ne arī zinātniskās un ražošanas apvienības «Latvijas agroķīmija» rajona nodaļa.

Institūts «Meliorprojekts» izstrādājis kūdras purvu apguves projektus M. Gorkija un Ļeņina kolhozos, saimniecībās «Dubnā» un «Sarkanā ausmā», Rušonas padomju saimniecībā, bet diemžēl tās nav šīs platības atbrīvojušas no apaugas, tādēļ melioratīvās saimniecības 21. pārvietojamā mehanizētā kolonna nevar iesākt šo purvu sagatavošanu izstrādei.

Agrorūpnieciskās apvienības padome par neatliekamu uzdevumu uzskata panākt, lai piecgades beigās, rēķinot uz vienu aramzemes hektāru, tiktu iestrādāts vismaz pa 13-15 tonnām organikas, un ne mazāk par 70 procentiem no šī daudzuma dodot otrajā pusgadā.

Ļoti svarīgi, lai kūtsmēsli tiktu rūpīgi un kārtīgi savākti, pareizi uzglabāti un gatavoti iestrādei. Šim nolūkam ieteikts atrast iespēju katrā novietnē norīkot darbā atbildīgu cilvēku, kurš sekos šo uzdevumu izpildei, būs atbildīgs par kvalitatīvu kūtsmēsli iegūšanu, par savu darbu saņemot pienācīgu atalgojumu.

tavoti atbilstoši projektiem, savs vārds pasakāms arī ražošanas apvienības «Latvijas agroķīmija» nodaļai, ko vada Staņislavs Bernāns — te jāorganizē kūdras ieguve pēc virszemes un karjeru metodes, jāizraugās speciālists sapropeļa ieguves realizēšanai pie Sūsta ezera, līdz 1989. gadam jāsaņem speciāla apkalpe darbam ar zemes sūcēju.

Visi šie pasākumi liecina, cik liela nozīme tiek piešķirta turpmāko zemes auglības celšanas uzdevumu realizēšanai un ka tiem ir ārkārtīga loma.

Nomaļus nepaliek arī zinātniski tehniskā ražošanas apvienība «Latvijas lauktehnika», tās nodaļa rajonā, ko vada Stepan Nesterenoks — jāzūbūve piebraucamais ceļš apmēram četrus kilometrus garumā līdz Līvānu kūdras purvam mēslošanai noderīgās kūdras izvešanai. Šo ceļu būvēs pēc Oskalna kolhoza un saimniecības «Rīts» ieteikuma.

Sapropeļa ieguve iecerēta arī pie Spoku ezera, kur jāizdara izpēte un jāveic izmeklēšanas un projektēšanas darbi.

Lai ieceres nepaliktu uz papīra, tiktu īstenotas, paredzēta plaša sacensība starp rajona saimniecībām par organiskā mēslojuma ražošanas un iestrādes palielināšanu, pamudinot labākas, tāpat organizēt arī iedarbīgu speciālo dienestu kontroli par šo darbu savlaicīgu un efektīvu izpildi.

Domāt un rīkoties pa jaunam

PSKP Centrālā Komiteja un PSRS Ministru Padome apstiprinājušas «PSRS iedzīvotāju veselības aizsardzības attīstības un veselības aizsardzības pārkārtošanas Pamatvirzienus divpadsmitajā piecgadē un laika posmā līdz 2000. gadam» ar papildinājumiem un grozījumiem, kas izdarīti šī dokumenta vistautas apspriešanas laikā.

Pats dārgākais ir dzīvība, veselība, uz cilvēkiem, kuri devuši Hipokrāta zvērestu, mēs raugāmies ar cieņu, bet kad klājas grūti — ar cerībām, lūgumu, ficot viņu visspēcībai, prasmei, roku veiklībai. Nav iespējams saprast, kad ārsta, medicīniskās māsas, sanitāres godīgi izdarīto darbu nosauc: «Kas tur sevišķs — tā jādara, per to viņš saņem naudu!» un pat aizmirst pateikt paldies, lai gan šie cilvēki glābusi dzīvību, pievarējuši nīkņāko ienaidnieku — slimību, kas galu galā novestu pie zināmā iznākuma. Viņi ir atgriezuši cilvēku atpakaļ dzīvē, darbā, ģimenē, radiem un draugiem. Atgriezuši, lai viņš strādātu, pildītu savu pienākumu pret sabiedrību.

Nē, tas nav vienkāršs darbs, amats, profesija — cilvēks ir izdarījis brīnumu, devis iespēju no jauna piedzīvēt otram cilvēkam.

Jaunie Pamatvirzieni par veselības aizsardzības uzlabošanu mūsu zemē paplašinājuši un precizējuši medicīnas fiesības un pienākumus, bet arī viņu humāno darbu pacēlušī un nostādījuši daudz augstākā pakāpē, nekā tas bija līdz šim. Un tas ir labi.

Visus pazīstamos medicīnas darbiniekus no slimnīcu pavāriem, sanitāriem un līdz galvenajiem ārstiem ierindoju divās lielās grupās. Vecie, pieredzējušie kadri, nosvērti un izturīgi kustībās, apvīti ar daudzām nostāstiem par veiksmīgām operācijām, kuriem savu likteni var atdot bez domāšanas, un jaunie, kuri vēl pilni studentu maksimalisma, dažnedažādu ieceru, plānu, lieli gribētāji strādāt, enerģiski, gatavi mesties kaujā ar pašu vismazāk pazīstamo ienaidnieku — slimību. Viņi vispirms ar savu vitalitāti izārstē dvēseli, bet caur to vesela top arī miesa, norīt atgriezeniskais process zināmajam teicienam: «Veselā miesā mājā vesels gars». Tāds ir ftiziātrs Aleksandrs Lioznovs, viņa dzīvesbiedre Svetlana, kura strādā turpat prettuberkulozes slimnīcā, studiju biedrs Vadims Kopilovs un arī citi, kuri nesen papildinājuši rajona medicīnu saimi. Enerģiski, pratūsi uz mūsu novadu paskatīties ar nepieradušu cilvēku acīm, mēģinoši sapurināt, padarīt aktīvākus cilvēkus.

Par Aleksandru Lioznovu stāsta, ka

divos gados, kopš strādā par galveno ārstu prettuberkulozes slimnīcā, paguvjis kolektīvu, kurā ir tikai sievietes ar tik emocionāliem un spilgtiem raksturiem, cik dažādas pēc vecuma, darba stāža, katra ar savām ģimenes rūpēm, padarīt par saliedētu un draudzīgu vienību. Ar to iegūst slimnieki, kuri te saņem iespēju atgriezties sabiedrībā, ar to šie cilvēki baltajos virsvalkos labāk veic savu misiju. Galvenais ārsts iesāka ar pašu vienkāršāko — sarīkoja ekskursiju uz Rundāles pili, kur lielāka daļa no sievietēm nebija bijusi, organizēja kulinārijas konkursu, kurā piedalījās visas un sev par prieku atskārta, ka starp viņām daudz meistaru (arī ārsts pats bija šī konkursa dalībnieks), izveidoja grāmatu draugu biedrības pirmorganizāciju, tās locekļi tagad tiek pie tādām deficītām grāmatām, par kurām agrāk vareja dzirdēt tikai no citiem. Arī slimnīcā izveidota pašiem sava bibliotēca, kura aug un paplašinās, ir stūrītis, kur vienmēr var palasīt sveigus laikrakstus un žurnālus. Atbrauc

autoveikals ar rūpniecības precēm. Aleksandrs Lioznovs aizraujas ar kinomaterismu, izveidojis nelielu filmu par savu kolektīvu — arī tam bijis patīkama pārsteiguma efekts, kad darbinieces kādā svabādā brīdī redzēja sevi uz ekrāna.

Ir gadījies būt šajā slimnīcā pirms dažiem gadiem, tagad te sagaida patīkamas izmaiņas, ne kaut kādas vienkāršas un pārāk laucinieciskas iestādes pagātnē tā it kā pilsētnieciskojusies tagad pēc izdarītajiem pārkārtojumiem. Aleksandrs Arnoldovičs ir rīdzinieks, bet, kad beidza Medicīnas institūtu, likās: kas tie tādi Preiļi īsti ir, vajadzētu pamēģināt! Tagad jau nopietni saka: tik daudz kas iecerēts, projām vairs, nevelk, gribas ieraudzīt, kā sadīgs un augs ieguldītās sēklas. Asniem jābūt spēcīgiem, jo visi šī kolektīva locekļi, kuru ir ap četriem desmitiem, cēlušī kvalifikāciju.

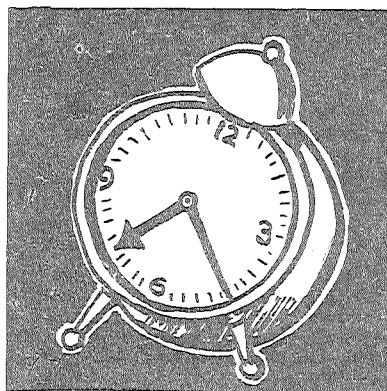
Cilvēkiem, ar kuriem strādā Aleksandrs Lioznovs, patīk, ka viņš aizraujas ar grāmatām (viņa mājas bibliotēkā ir 18. gadsimtā izdotās grāmatas par vēsturi, 19. gadsimta ba-

gātīgi ilustrētie žurnāli, medicīniskā literatūra, ārsta un rakstnieka Hugo Glāzera darbi), ka savācis daudzus interesantus jūras faunas paraugus (tēvs — tāljūras braucējs, atvedis): jūras kaķi, citas eksotiskas zivis, korālus, ko rāda visiem ieinteresētajiem, ka viņam ir četrkājains draugs — erdelterjers.

Stikumu cilvēku dzīvē nav, ļaudīm patīk tāds vadītājs, kurš ir stingrs, izdarīgs, pats sevi nežēlo darbā un to prasa no citiem, kurš ir interesants sarunu biedrs un arī tāds, kurš «slims» ar kādu aizraušanos. Vārdu sakot, tāds, par ko senie filozofi teikuši: «Nekas cilvēcisks man nav svešs». Un ja viņš prot domāt un rīkoties pa jaunam, kā to no mums prasa tagadējais revolucionāro pārkārtojumu laiks, tad gluži dabīgi, ka kolektīvs ciena un atbalsta tādu vadītāju. Nav svarīgi, ka viņš vēl nav cienījams sirmgalvis, bet gan jauns speciālists.

A. MEŽMALIS

ATELĀ: Aleksandrs Lioznovs ar savu kolektīvu.

Jubileja

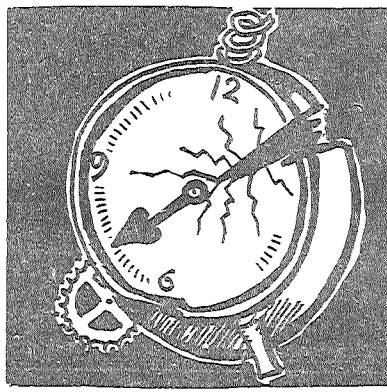
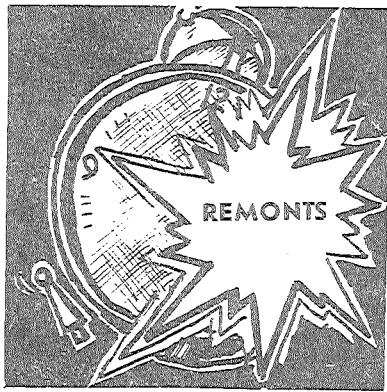
Dzīvē cilvēkam jubileju skaits aug ar nodzīvotajiem gadiem. Sākumā tu svini savu dzimšanas dienu, vārda dienu, šos pašus tēva un mātes izejas datus. Tad pienāk kāda jauka diena un tev par sešām jubilejām kļūst vairāk — sievas, sievas mātes un tēva dzimšanas un vārdu dienas. Tad atkal nāk pa divām klāt — ar katru bērna piedzimšanu. Mums viņu dieva svētība — trīs puikas un trīs skuķi, tāpat — vēl divpadsmit jubileju. Protams, ka katru gadu, ģimenes stiprināšanas labad jāatzīmē kāzu diena.

Iemantotajām jubilejām jāpieskaita darba gaitu sākums, lai zinātu, kad jāiet pensijā, skolā iešanas gadi, lai neaizmirstu dienu, kad jāsanem gatavības apliecība. Ir vēl arī citi piemiņas dati. Bet nesen mūsu ģimenē bija priecīgs notikums: nāca klāt jauna jubileja. Pirmkārt, tā ir piecdesmitā pēc skaita, un piecdesmitā reize, kopš labošanā uz «Elektron» darbnīcu Priļos nesam vienu un to pašu pulksteni. Ja būtu kāds vienkāršs laikarādis, tad neko — noliktu, lai stāv uz plaukta. Vai varbūt atvilknē tālāk no acīm. Bet šis ir ģimenes relikvija — uzdāvināts kāzu dienā. Visi seši bērni pēc tā guldināti un celti, baroti un autīnos līti, paši esam gājuši darbā un atpūtas dienu gaitās.

Es jau būtu licis mieru, bet sieva spurojas pretī. Pa televizoru redzējusi, cik esot jauki, ka ģimenēs esot kāda manīta, kas pāriet no paaudzes uz paaudzi. Citam vecvecvec... un tā tālāk māmiņas zelta gredzens, citam zvārguļi, kas bijuši zirgam ap kaklu, kad braukts uz baznīcu, citam vēl šis, citam atkal tas. Tikai mums nebija nekā.

Un tagad atzīmējam 50. reizi, kopš uz pulksteņu darbnīcu sākām nesāt savu modinātāju. Vienkāršs mehānisks rīks, bet tik slavens. Te viņš steidzas, te atpaliek, te kļūst zaļš, te melns, te tam akmeņu trūkst, te par daudz... Esmu jau aizmirsis, bet visas piecdesmit reizes bijusi savādāka vaina. Man liekas, tam iekšā tik daudz detaļu vispār nav, cik jau izlabots...

I. IVANOVS

DABAS STURĪTIS

NO LASĪTĀJU POĒTISKAJĀM BURTNĪCĀM

MAN SNIEGAINS STĀSTA LAUKS

Es paskatos — balts brīnums pretī raugās, Šķiet, tālāk pabēgusi bīrtāle ir šortī... Cits paņurdēs: nekā te skaista, draugs, Un aizies prom it vienaldzīgā solī.

Bet man te viss ir dārgs, kaut esmu ciemos, Un pat šis pieticīgais sniegu cilnis. Tu paskaties — vai baltais tīrums vienmuļš? Te taču vārpas vakar meta vilni!

Jā, noguris ir lauks, atpūšas un gaida, Kad aikal būs tam spēkus ražai dot. Ne viens es priecājos par balto klaidu, Tur malā stīrna brīnas, klusi nostājot.

Te lauku pele novelk pēdu šuvi, Te putns uz zāles stiebra šūpojas... Te — mana dzimtene, es — auklējums šai druvai,

Ej, svešais, tālāk, ej vien mierīgs garām, Neko tev neteiks lauks un bīrtīte — Vai labāk paklusi, ļauj atmiņās man, garā Uz gadu tālēm skatu atvirzīt — — —

...Te velti kādu gaida akas vinda, Te strazda dziesma neko vairs nesasauks Pa pusei iznīkušā vecu liepu rindā... Par daudzām dzīvēm teic šis sniegains lauks.

Bij takas iemītas un celi iebrūkātī, Bij visur dzīvība, bij prieks un darbs — Nu dažiem pagalmā aizaudzis, sen nestai-gātais, skarbs.

Bet liekas man: ja tikai atcerēšos jūs, Ar ko te lauku aru, ar ko te graudus sēju, Man dzimtā zeme pateicīga būs, Un klusu «Paldies!» pasacīs ar vēju.

Uz vientuļo es cenšos atnākt sētu, Lai biežāk senās balsis sadzirdētu... Kaut biežāk šurp vēl atnākt spētu, Lai senās balsis vēlreiz sadzirdētu!

Antis LIČUJĀNIS 1987

Feimankas spogulī

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Foto-salikums.

Redakcijas adrese: 228273 Priļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram 56652. Nodaļu vadītājiem — 56732.

Met. 1140 Pasūt. 7693

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespied-loksne.

Ventilators 11

Pļēguri pie stūres

Neskatoties uz pastiprināto cīņu pret dzeršanu un kandžas tēcināšanu, tomēr atrodas cilvēki, kuri piekopj šo jaunumu, vēl vairāk — dzērāji ir starp transporta vadītājiem.

Avižu ziņa

Dzīvoja reiz divi brauči, Tos Ivanu un Jāni sauca. Abi netika tie pelti, Bet par darbu godā celti.

Viss jau būtu labi gājis, Taču nelabais tiem ceļā stājās. Tērpies brunčos, tīkams vaigā, Rokā daikts tam bija baigais. To pie mutēm vīri lika, Lielā likstā abi tika.

Tāda bij par darbu balva: Sakāpa tiem reibon's galvās. Nu tiem pasaulē nav bēdu, Abi spēka ratos sēda.

Līdz pat grīdai spieda gāzi Un uz priekšu jautri brāza. Nirb tik garām ceļa stabi, Abi jūtas brangi labi.

Tur, kur ceļam metams līkums, Tiem tas šķita nieka sīkums.

Vajadzēja griezt pa kreisi, Bet autiņš gāja šķībi, greizi. Ceļojums, kā jau tam klājas, Abiem slimnicā dod mājas.

Braucēji ir vienās rētās, Rokas, kājas — sasaitētas.

Dakteris tiem drūmi saka: Dzērumā tak nevaig'g trakot! Tas ir brīnums, ka vēl dzīvi, Bet no mašīnām nu brīvi!

Nebrauksiet vairs kilometrus Par abiem kopā — gadus četrus.

Skaidra CEĻAZĪME

Informācijas badā

«Te, draudzenīt, maza bēda» — nopūtās kāda no sievām. «Kas tev nekait dzīvot, bet mana atvase...» «Nu, nu kas tad ir?»

«Puika līdz ausīm samīļējis Ziemeļosetijas Anželā, stāigā neēdis, un to vien tik runā: «Ja nesāņemšu vēstuli — tad pagalam.»

«Ar tām vēstulēm negals». — piebalsoja cita, arī acīmredzot māmuļa, un norausa asaru. — «Arī es no savējā jau mēnesi gaidu atbildi. No tā, kurš armijā...»

Šajā brīdī nošņāca velosipēda «Školnik» bremzes, vējā noplīvoja sarkans kaklants un visi pamanīja mazu zēniņu. Viņš piegāja mātēi un klusu pačukstēja:

«Skolotāja dusmojas... No «Pioniera» vajadzēja izrakstīt ziņas maršam «Vienmēr gatavs», bet kāpēc tad tā mūsu pasta kastītē nav?»

Nezin, kas vēl todien būtu dzirdēts, bet bija pienākusi mūsu rinda un ar pirkumiem vajadzēja doties mājās. Man liekas, ka vēl arī šodien tur skan bēdu stāsti par nesāņemšu vēstulēm, avīzēm, žurnāliem, pensijām, jo pastnieks šajā pusē neesot manīts jau divus mēnešus, iedzīvotājiem pašiem jāiet uz Riebiņiem — sakaru nodaļu.

A. TRINCIS

Priļos

Jautājiet, atbildi parādā nepaliksim

— Vai tiesa, ka Riebiņos parādījušies cilvēkēdāji?

— Lieluma mānija — nāk no republikas otrās lielākās pilsētas.

— Nav tiesa, tikai dažī dumiķi, kuri ielavās darbnīcās un pa nakti sadur automašīnu riepas.

— Ko nozīmē miklainie burti, kas reizēm parādās uz afišām Priļos — LOSR, LTK un citi?

— To, ka dzimst jauna valoda, kura sastāvēs tikai no saīsinājumiem. Piemēram, Priļu rajona kultūras nams sauksies PRKN (izrunājams kā perkens), rajona izpildkomitejas kultūras nodaļa — RIKN (rikna) un tā tālāk, un tā joprojām...

— Kāpēc Rēzeknes, Jēkabpils, Gulbenes un citu AP šoferi ir pieklājīgi, uzmanīgi pret pasažieriem, Daugavpils AP — rupji?

Rēķins ar numuru 702

Kurš gan nezina Aleksandra Tvardovska poēmu par kaujinieku Vasiliju Tjorkinu. Tā uzrakstīta tik vieglā un vijīgā pantmērā, tādā skaistā valodā, ka itin viegli var iemācīties no galvas daudzus fragmentus. Dzejnieks savu varoni mums izveidojis tādu, ka grūti noticēt, ka tas nav konkrēta persona, Vasilijs Tjorkinā iemiesotas padomju karavīru labākās morālās īpašības, izturība, Dzimtenes mīlestība, vienkāršība, sirsnība. Jautrais karavīrs ar savām ermonikām sasilda katru lasītāja sirdi. Viņš ir varonis, kurš nebaidās nekā, un visās situācijās ir uzvarētājs. Viņš — dzīvais starp dzīvajiem. Vasilijs Tjorkina nebija karavīru sarakstos, bet frontinieki ticēja, ka viņš karo tepat kaimiņu rotā un bataljonā. Tas palīdzēja grūtībās, mācīja nīst ienaidnieku un uzvarēt.

Varam uzskatīt, ka Vasilijs Tjorkins bija starp Dzimtenes aizstāvjiem, ka arī viņa nopelni, ja tagad dzīvojam zem mierīgām debesīm. Padomju kultūras fonds kopā ar PSKP Smoļenskas apgabala komiteju un pilsētas izpildkomiteju izsludinājuši līdzekļu vākšanu piemi-

neklim, kas veltīts Vasilijam Tjorkinam. Tam ir simboliska nozīme — kā Tjorkins bija tautas labāko centienu un talantu iemiesojums, tā arī pieminēklis viņam būs tautas celts.

702 — rēķina numurs Padomju kultūras fondā, kur jau daudzi tūkstoši cilvēku ieskaitījuši daļu savu līdzekļu, lai tādā pieminēklis taptu. Tas ir mīlestības apliecinājums grāmatas varonim, kurš no dzejnieka poēmas rindām «iesojojis» tautā un dzīvo ar to. Un aizvien tuvāk nāk diena, kad Smoļenskas zemē visi varēs ieraudzīt «dzīvāku par dzīvo» Vasiliju Tjorkinu. Mūsu zemē daudz monumentu, kuri uzcelti par cilvēku savākto naudu. Tādu netrūkst arī Smoļenskas zemē, piemēram, komponistam M. Gļinkam (skulptors A. Boks) un citi. Daudzi cilvēki ar saviem līdzekļiem piedalījās Uzvaras ansambļa celtniecībā Rīgā, būvēja I. Sudmaļa pieminēkli Liepājā un c.

Jau septiņdesmito gadu sākumā izgatavoti pirmie Vasilijs Tjorkina pieminēkla meti, atvērts muzejs, atjaunota Tvardovsku māja Počinkovas padomju saimniecībā.

APSVEIKUMS

Sā gada 1. decembrī uz saviem 55 mūža gadiem atskatījās ANNA MIČULINA.

Agrofirma valde, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes komitejas, apsveicot čaklo darba darītāju ar šo jubileju, novēl viņai arī tālāk saglabāt možu garu, stipru veselību, dzīvesprieku un pievienojas dzejnieka Jāzepa Osmaņa vārdiem:

«Ar kādu vārdu izteicams tas daudzdo gadu nākums, Kas bijis dzirkstošs, straujš kā saules mirkļu ziba! Ir dzīvē visam labajam viens vienīgs sākums Un piepildījums viens — tā — darba mīlestība.»

Redaktors A. RANCĀNS